

Birutė BALTRUŠAITYTĖ

1940–1996

IŠ CIKLO „PRŪSŲ DAINOS“

IV

Nutolsta Prūsija basa,
 be galo ir be krašto pievos,
 plačiai pirštus išskėtęs, guli Nemunas
 žalsvoj pakrantėje. Iš kaimo
 atbėgęs vaikas kasa drėgną smėlį.
 Per tuščią, grįstą aikštę kūprini, Vydūnai,
 kur tie lietuvninkai, kodėl tu vienas,
 kodėl tiek liūdesio? Ir gelia akys,
 skaudi raukšlė baltoj barzdoj išnyksta.
 Antai, balkono durys atsidaro,
 ten styro stabas – beria lapų sėklą,
 ji, žemės nepalietus, aplekia kvartalą,
 juodųjų rašmenų keista darna...
 (Kad būtų čia atėjus Morta!) Gatvės bėga.
 Turgavietės tamsa... Nuo tvenkinio – per tiltą –
 turgavietės tamsa... Tolyn, tolyn
 nuo žemės, visad kruvinos, tolyn
 pro Donelaičio kaimą. Skambina varpais,
 bet pastorius tebmiega. Miega būrai
 senam kalnelyje. Apniukę varnos
 baltais taškais kryžius nuseja...

Kas čia, ar vasara, ar žydi pievos,
 ar drumzlinoj tyloj, išvargusi be galo,
 viena sultinga bruknė galvą kelia?
 Ar švelniai glaudžias patvory balta
 pirmoji snaigė, nuo bangų atlėkus?..
 Nuėjo jis. Kiti poetai galvas
 apsiklojo
 nuo radijo staugimo, nuo vištidžių
 tvaiko,
 ir prūsų dainos pamažu nutolo,
 į Tawa Nouseon kojas atsirėmę,
 o vokiškos didystės debesis
 virš pilkapių ir viršum marių plaukė.

Antai – turgavietės tamsa, vėlyvas rytas,
 lyg kruvina banga į krantą atsiritus.

Perspausdinta iš rinkinio „Žolynų prieglaudoj“
 (Vilnius: Vaga, 1980)